

ခေတ်
မူပိုင်ခွင့်

မြစ်နစ်စင်း
၏
အစွမ်းပင်လယ်
ခေတ်သွေး

အခန်း(၁)

"သုခ ... နင့်အချိုးတွေ ပြင်သင့်နေပြီနော် ငါ နားလည် ပေးထားတယ် ဆိုပြီး နင် ... ကဲချင်တိုင်း ကဲမနေနဲ့ ..."

သူနှင့်တွေ့တိုင်း ဒီစကားမျိုးနှင့် အဓိပ္ပာယ်တူတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ အပ်ကြောင်း ထပ်လောက်အောင် ပြောပြနေသည့် "ခေတ်ကညာ"ကို ယောက်ျားကြီး တန်မဲ့ သူ မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သည်။
။ ပြီးမှ -

"ညစ်နေရတဲ့ ကြားထဲ နင်က တစ်မှောင့် ... အခု ငါက ဘာတွေများ ကဲနေလို့ လဲ..."

သူ့စကားကို သူမက ဟန်ပါပါ ခါးထောက် လိုက်ပြီး

"အံ့မယ်... သူကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေး ...နင်... သန္တာခိုင်နဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြပြီဆို..."

"သန္တာခိုင်... ဘယ်က သန္တာခိုင်လဲ... ငါ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတယ်..." ဆိုပြီး သုခက စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ ဒါကို သူမက -

"အေးပေါ့ ... နင်က ရည်းစားတွေ များ လွန်းတော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ... ငါ... ပြောတဲ့ သန္တာခိုင်က Physics Second year က queen ကို ပြောတာ...."

"ဪ အေး... သိပြီ ... ငါ့ရဲ့ လိတ်တက် ရည်းစားလေး..."

သူ့ကို ကြည့်ပြီး သူမ ခေါင်း တယမ်းယမ်းနှင့်

"သူ့... နင်တော့ မလွယ်ဘူးနော် ... ငါ ရင်လေးတယ်..."

"အေးဆေးပါ ကညှာရာ..."

"အေးဆေးပါ လုပ်မနေနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က နင့်ကို မကျေနပ်ဘူး သိရဲ့ လား ..."

"ဘယ်တစ်ယောက်ကလဲ..."

"သူ သူဇော်ပေါ့ ... နင် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဖြတ်ပစ်လို ကံတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့..."

သူမက သူမ အပြောကို "ဟတ်"ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ချောင်ထိုး ထားလိုက်စမ်းပါ... အံ့မယ်... ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင် မနေနဲ့ ဦး... ငါက အကြောင်း ရှိလို့ ကို ဖြတ်လိုက်တာ..."

ဒီတော့မှ သူမက "အကြောင်းရှိလို့ ... ဟုတ်လား"ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

သူမကလည်း ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ။

"အေး ... ဒီကောင်မလေးက ရုပ်ကလေး လှပါရဲ့ နဲ့ အစားအသောက် သိပ်ပက်စက်တာ..."

"ဟုတ်လို့ လား ... သူမက..."

"ဪ... ငါ တကယ်ပြောတာ... ဘယ်တုန်းက နင့်ကို ညာဖူးလို့ လဲ..

."

"ကဲပါ... ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါ..."

"ဒီလိုဟ... ဟိုတစ်ပတ်က သူနဲ့ ငါ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ချိန်းတွေ့တာ... ငါက သူ့ပါးလေးကို အာဘွားပေးမလို့ ရှိသေးတယ်... ငါ အတော် Feel လွင့်သွားတယ်..."

သုခ၏ အထူးအဆန်း စကားကြောင့် သူမ အတော် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

"နေစမ်းပါဦး... နင်က ဘာကိစ္စ Feel လွင့် သွားရတာလဲ..."

"လာမယ်လေ ကညာရဲ့ ... ငါက သူ့ကို နူးနူးညှို့ညှို့လေး နမ်းမလို့ ရှိသေးတယ်။ သူက "ဘူ"ဆိုပြီး အီးပေါက် လိုက်တယ်လေ... ဒီတော့ ငါ Feel တွေ လွင့်ပြီပေါ့ဟာ..."

"အဟင်... ဟင် ... မှတ် ... မှတ်... နင်က ဒါမှ ..."ဆိုပြီး သုခစကားကို သဘောတကျနှင့် ရယ်မော လိုက်သည်။ ။

"ကညာရာ ... နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်... တစ်ခါပေါက်... ငါ သည်းခံသေးတယ်။ နှစ်ခါအထိလည်း ငါ လက်ခံနိုင် သေးတယ်။ သုံးခါမြောက်တော့ ငါ ထကော်ပစ် လိုက်တော့တာ... ဘယ်နှယ် ဘာတွေများ ငတ်ကြီး ကျထားလဲတော့ မသိဘူး။ နံလိုက်တဲ့ အီး ... ငါ့အထင်တော့ တညင်းသီးပဲ..."

သူမကတော့ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ မရပ်တမ်း ရယ်ပါ လေတော့သည်။ ။

"အမလေး ... တော်ပါတော့ သုခရယ်... ငါ... ရှုး ထွက်ကျတော့မယ်..."

"မတော်နိုင်သေးဘူး... ကျန်သေးတယ်..." ဆိုပြီး သုခက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်သည်။ ။

"နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်... ငါ စကားတစ်ခွန်း ပြောမယ်ကြံတိုင်း ... သူက "ဘူ" ဆိုပြီး ပေါက်လိုက်ရင်... ငါ့မှာ ... ပါးစပ်တွေ နှာခေါင်းတွေ ပိတ်ပြီး တစ်မိနစ်လောက် အသက် အောင့်ထား ရရင်း ... အဲ... အီးနဲ့ပြယ်လို့ ငါ... စကားပြောမလို့ ပါးစပ်ကလေး ဟရုံရှိသေးတယ်... 'ဘု'ဆိုပြီး ..."

"တော်... တော်ပါတော့ သုခရယ်... ငါ... ငါ မရယ်နိုင်တော့လို့ ပါ..." ဆိုပြီး သူမက သုခစကား မဆုံးခင် ဗိုက်ကလေးကို နှိပ်ကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"အံ့မယ်... ဒါတောင် သူက ... အီးလေး ပေါက်မိရုံနဲ့ မောင်နဲ့ တစ်ဘဝလုံး ဝေးကြရတော့မှာ လား ... ဘာညာဆိုပြီး ငြူနေလို့ ငါ့မှာ မနည်း ထပြေးလာခဲ့ရတာ ကညာရေ... သိပြီလား..."

"အေးပါ... အေးပါ... နင့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး... ဒါနဲ့ ထားပါ... အခု ... လောလောဆယ် ... နင့်မှာ လက်ရှိရည်းစား ဘယ်နှယောက်လဲ ဆိုတာ.. . စာရင်း ... တင်ဦးလေ..."

"အာ ... နင်ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ ပြတ်တယ်... နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရတယ် ဆိုတော့ စာရင်းက အရင်အတိုင်းပဲ... (၇)ယောက်က (၇)ယောက်ပဲ ဟဲဟဲ..."

သူမကတော့ သုခကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ချမိနေသည်။ ။

"ကဲ... ကညာ... ငါ ဒိုးတော့မယ်... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ ..."

"ဪအေး... သွားလေ..."

"see you..."ဆိုပြီး သွက်သွက်လက်လက် ထပြေးသွားတဲ့ သုခကို ကြည့်ပြီး သူမ တစ်ယောက်တည်း ငေးမော ကျန်ရစ် နေခဲ့လေသည်။ ။

"သုခ"ဆိုတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်က ဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နဲ့ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ တစ်ယောက်နှင့်အညီ ဘာကိုမှ လည်း အလေးအနက် မထားတတ်ပေ။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားနဲ့ ဖြတ်သန်း လာခဲ့တာ။ အခုဆို တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကိုပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။

အထူးသဖြင့် သုခက ရည်းစားများ သည် ။ သူများ တွေလို တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း မဟုတ်၊ ငါးယောက် ခြောက်ယောက်ကိုမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွဲလေ့ရှိသည် ။ သူက တခြား ယောက်ျားလေးတွေလို ဘောလုံး လောင်းကစား၊ အရက်၊ စီးကရက်၊ ကွမ်း ဘာကိုမျှ မလုပ်ဝါသနာလည်း မပါ။ သူ့ဝါသနာက မိန်းမကိစ္စပင် ဖြစ်သည် ။ ဘယ်ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုလိုက်ရင် အဆင်ပြေမယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုစာလေး ရေးပေးလိုက်ရင် သဘောကျမယ် ဆိုတာကို သူ့ဦးနှောက်က အလိုလို သိသည် ။ အပြောလေးကလည်း "ကြွယ်"၊ ရူပါကလည်း မေဂျာ King ၊ ဟန်းဖုန်းလေးနဲ့ Parado ကားကြီးကပါ ပံ့ပိုးပေးထားတော့ သူ့အတွက် အဆင်မပြေဘူး ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားသည် ။ သူလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းက သူ့ကို ပြန်ကြွေတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ စည်းတစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ သူနှင့်တွဲတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကျူးကျူးလွန်လွန် အဖြစ်မခံခဲ့။ မိန်းကလေးဘက်က စလာရင်တောင်မှ သူ့ဘက်က အလိမ္မာနဲ့ ရှောင်လာစမြဲပင် ဖြစ်သည် ။ ဒါလေး တစ်ချက်ကတော့ သုခရဲ့ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ လေးစားစရာ အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည် ။ ကျန်တာတွေကတော့ သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်း ။

"ခေတ်ကညာ" ဆိုတဲ့ ဆေးကျောင်းသူ မိန်းမချောလေးကတော့ တွေးကြည့်ရင် သိပ်သနားဖို့ ကောင်းသည် ။ သူမနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည့် လူရှုပ်လူပွေလေး "သုခ"ကိုမှ အရူးအမူး ချစ်မိပါသတဲ့ လေ။

မူကြိုကစလို့ ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ အထိ သူမတို့ နှစ်ယောက်က တတွဲတွဲ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူမက ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ဖြစ်သည်။ သုခကတော့ မိန်းထဲမှာ ပဲ ဒေးလ်တက်ဖြစ်သည်။ ယခုဆို သူမပင် Third MB သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

နှစ်ဖက် မိဘချင်းကလည်း အရမ်း ရင်းနှီးကြလေတော့ ကလေးချင်းကို နေရာချထားပေးဖို့ အစီအစဉ် ရှိကြပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီအစီအစဉ်ကို သူမက လက်ခံထားသည်။ သူမကလည်း သုခကို သံယောဇဉ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ကျိတ်ချစ်မိနေခဲ့သည်။ သုခကတော့ မိဘတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ သာ ခေါင်းညိတ် ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမကလည်း သုခအကြောင်း ကကြီးကနေ အအထိ အကုန် သိသည်။ ဒါတွေကို သူမက ချစ်စိတ်နှင့် ခွင့်လွှတ် နားလည် ပေးထားသည်။ နောက်ပြီး သုခက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ တည်တည်တံ့တံ့ မချစ်မှန်း သိ၍ သူမ လွှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သုခ ကျောင်းပြီးလျှင်တော့ အားလုံးကို ဖြတ်ကာ သူမကို လက်ထပ်ဖို့ နှစ်ဦး သဘောတူညီမှု ယူထားပြီးသာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့

သုခတစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ပျော်ပါစေပေါ့....။

လောကမှာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး... ဒီလိုအချစ်မျိုး ရှားမယ် ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ သုခကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်လှပြီ မဟုတ်ပါလား။

သုခကတော့ သူမအပေါ်ကို သူငယ်ချင်း မောင်နှမ သံယောဇဉ်ထက် မပိုပါ။ သို့တိုင် ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ကြမည့် ကိစ္စကို သူ ဘာကြောင့် အကြောက်အကန်ကြီး မငြင်းဆန်မိသလဲ ဆိုတာကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြေရှင်း ပြတတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ...။

အခန်း(၂)

"အင့် "

"အား"

သုခတစ်ယောက် FirstYear အတန်းဘက်မှ ညီဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ဆီက အပြန် တစ်ဖက် ထောင့်ချိုးမှ အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟာ... ဆောရီးပါဗျာ... ကျွန်တော် မမြင်လို့ ပါ"ဆိုပြီး အောက်မှာ ပြုတ်ကျနေသည့် စာအုပ် သုံးအုပ်ကို ကုန်းကောက် လိုက်ရင်းမှ -

"ဟာ... နာမည်လေးက လှသားပဲ ဝတ်ရည်တဲ့ ... First year chemistry ကပေါ့..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... အင်..."

ခေါင်းငုံ့နေရာမှ အမှတ်တမဲ့ မော်ကြည့်ပြီး "ဟုတ်ကဲ့"ဟု ဖြေလိုက်ရင်းမှ သုခကို သေချာကြည့်ပြီး သူမ အံ့သြသွားပုံ ရသည်။ ။ ပြီးမှ ရယ်ရယ် ပြုံးပြုံးဖြင့်

"သုတ ... နင်လုပ်လိုက်ရင် အလွဲတွေချည်းပဲ... အခုလည်း နင် ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမလာဘူးဆို..."

"ဟာ... မဟုတ်သေးဘူးလေ... ကျွန်တော့်နာမည်က သုခပါ..."

အံ့သြတကြီးနှင့် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည့် သုခစကားကို သူမက လက်မခံ။

"ဘာ... သုခ... ဟား ဟား... ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာဟာ... နင်က ... ငါ့ကို ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ လာလိုမ့်ချင် နေသေးတယ် ... ပေး ဘယ်မှာ လဲ ရွာက ပို့လိုက်တဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံ...."

"..."

သုခတစ်ယောက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရသည် ။ အစကတော့ သူ့ကို သူမ သက်သက် ဝင်ရောနေသည် ပဲ ထင်လိုက် မိသေးသည် ။ အပြစ် ကင်းစင်လှသည့် သူမ မျက်နှာလေးနှင့် စူးရှ တောက်ပလှသည့် မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ထိုအတွေးစကို သူချက်ချင်း ဖျောက်ပစ်လိုက်သည် ။ နောက်ပြီး သူမ မျက်နှာလေးက သူတွေ့ဖူးခဲ့သည့် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် မျက်နှာလေး မဟုတ်။ မြန်မာ့ရိုးရာ သနပ်ခါးကို တပ်မက်စွာ လိမ်းခြယ်ထားပြီး ကျောလယ်လောက်ထိ ရှည်လျား နက်မှောင်နေသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးက သူ့ကို ဖမ်းစားထားသည် ။

"သုတ... ငါ မေးနေတယ်လေ... နင် ငါ့ပိုက်ဆံတွေ ညာသုံးပြန်ပြီမို့လား ... အဲဒါကြောင့် နင် နေမကောင်းဘူး ဆိုပြီး ငါ့ကို ရှောင်နေတာမို့လား..."

လူမှား ပြောနေသည့် သူမကို ခပ်တည်တည်နှင့်-

"ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်လဲ..."

"နင်ဟာလေ... အမြဲတမ်း ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ နောက်ထပ် ရွာက လူကြိုနဲ့ ပေးလိုက်တဲ့ ငွေ (၅၀၀၀၀)လေ ..."

သုခတစ်ယောက် သူမကို ကြည့်ပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွားသည် ။

သို့သော် သူက မျက်နှာတစ်ချက် မပျက် ခပ်တည်တည်နှင့်-

"အဲဒါ... နင့်ကို လိုက်ရှာပေးမလို့ ... အခု နင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိတာပဲ... ရှေ့ ရှေ့..."ဆိုပြီး သူ့ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲက ၅၀၀၀ တန် အသစ်ကျပ်ချွတ် (၁၀)ချွတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကလေးတစ်ယောက် မုန့်ရသွားသလို သူမမျက်နှာလေး ဝမ်းသာသွားပုံက တကယ့်ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ တစ်ဆက်တည်း သူမ ပိုက်ဆံတွေကို ညှာသုံးတတ်တဲ့ "သုတ" ဆိုတဲ့ ကောင်ကို မမြင်ဖူး သေးဘဲနှင့် သူ အမြင်ကတ် နေပြန်သည်။ နောက်ပြီး ဒီကောင် သုတက ငါနဲ့ ချွတ်စွပ်များ တူနေသလားဆိုပြီး သူ စဉ်းစား နေမိပြန်သည်။

"ဟဲ့ ... သုတ နင် ဘာကြောင် နေတာလဲ..."

"ဟင် ... ဘာလဲ..."

သူ တွေးနေမိသဖြင့် သူမ စကားကို မကြားလိုက်။

"ဘာတွေများ ... မတ်တတ် မေ့နေတာလဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ကြား သားမိုးကြိုး ပိုက်ဆံကို ရှေ့ရှေ့ရှူရှူနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါလားလို့ ... အရင်ဆို... နင်က ညှာသုံးရင် သုံးတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်သောင်း နှစ်သောင်း ကြားဖြတ် ယူချင် ယူတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ လည်း ပြန်မပေး ဘူး။ အခုမှ ... ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သွားတာလဲ..."

"ဟုတ်လား..."

သူ စကား မှားသွားတာကို သူမက သတိ မထားမိလိုက်။ သူ့သူငယ်ချင်း သုတက နောက်နေသည် ပဲ ထင်နေပုံရသည်။

"တော်စမ်းပါ... သုတရာ... နင့်မှာ သုံးစရာရော ကျန်သေးလား မရှိရင် ယူဦးလေ..."

သဘောမနောပါ ကောင်းလှသည့် သူမကို သူတစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ပြီး

"ရပါတယ် ... ငါ့မှာ ကျန်သေးတယ်..."

"အမလေးနော် ... ဒီနေ့တော့ သုတသီက အထူးအဆန်း စကားတွေ ပဲ ကြားနေရပါလား ... ဒီနေ့ ပိုက်ဆံရောက်.... ဟိုအကြွေး ဒီအကြွေး တွေစပ်... မနက်ဖြန်ကျ ပြစရာ တစ်ပြားမှ မကျန်တဲ့ အကောင်က ရှိပါ သေးတယ်တဲ့ ..."

သူမစကားကို သူဘာမှ ပြန်ပြော မနေတော့ဘဲ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေလိုက် သည် ။

" လာလေ... ကန်တင်းမှာ လိုက်မစားတော့ဘူးလား... အရင်ဆို နင်.. . ငါ့ပိုက်ဆံကို ကပ်ပြီး တဖြနဖြ စားနေကြပဲ... လာပါ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံ အပြည့်ပေးလို့ နင့်ကို စေတနာ ရှိပါတယ်...."

သုခတစ်ယောက် ခပ်တည်တည်နှင့် သူမနှင့်အတူ ဝိဇ္ဇာကန်တင်းမှ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ တစ်ပွဲ လိုက်စား ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည် နှင့် သူမကို ... ဝတ်ရည်... ငါ့မှာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သွားတော့မယ်"ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။

သူကမတော့ သုတကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်စွာနှင့် ကျန်ခဲ့လေ တော့သည် ။

သူ တစ်လမ်းလုံး သူမအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကာ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံး နေမိသည် ။ "ဝတ်ရည်"တဲ့ လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဟိုကောင် ... သု တ ဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ ဘယ်လို ပတ်သက်ကြလဲ။ ဒီကောင်က ဘာကိစ္စ ငါနဲ့ မှ လာတူနေရတာလဲ။ သူတွေ့ရင်း ဦးနှောက် ခြောက်လာ

သည် ။

"ဟယ် ... ကိုသု... တို့ ဆီလာတာလား"ဆိုပြီး သူ့အဆက်ဟောင်း တစ်ယောက်နှင့် တည့်တည့် တိုးမိကာမှ ဦးနှောက်ပါ ပျက်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားသည် ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တည့်တည့်တွေ့ပါရဲ့ နှင့် သူက မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ ဇွတ်ထွက် သွားတော့ သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ

"ကိုသု... ဟယ် ... ဒေစီကိုတောင် မမြင်ဘူးလား ..."

"အဟဲ ... မြင် ... အဲလေ... မမြင်လို့ ပါ... ဒါနဲ့ ဒေစီက ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဒေစီကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး... အခု ကိုသုနဲ့ တွေ့မှ တော့ ဒေစီ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေနော်..."

ဒေစီ၏ မိတ်ကပ် အဖွေးသားနှင့် မျက်နှာကြီးကို "ဝတ်ရည်"မျက်နှာကလေးနှင့် နှိုင်းယှဉ် မိသွားကာ သူ စိတ်ပျက် သွားသည် ။

"ရပါတယ်... နောက်မှ ပေါ့..."

"ဟာ... ရဘူးကွာ... အခုဆို..."

" မဟုတ်ဘူး ... ဒေစီရေ ... ကိစ္စရှိလို့ ပါ..."

"ကိုသုကိစ္စက ရည်းစားဟောင်း ဒေစီထက် အရေးကြီးလို့ လား ..." ဆိုပြီး ငြူတူတူနှင့် နှုတ်ခမ်း စူပြနေသည် ။

"အရေးကြီးတယ် ... အခု ကိုသု ဗိုက်အရမ်း နာနေလို့ အိမ်သာကို သွားမလို့ ဒီတော့မှ သကောင့်သမီး ဒေစီက-

"ဒါဆို... ကိုသု... ပြေး... ပြေးတော့လေ..."

"ကျေးဇူးပဲ... ပြေးပြီဟေ့ ..." ဆိုပြီး ထောင်က လွတ်လာတဲ့ အကျဉ်း သား တစ်ဦးလို အသက်ရှူ ချောင်ချောင်နှင့် ပြေးလာခဲ့တော့သည်။ ။ ဒါ တောင် သကောင့်သမီးက-

"ညကျ ဖုန်းဆက် လိုက်မယ်နော် ... ဒေစီက မမေ့သေးဘူးနော် ..." ဆိုပြီး လှမ်းအော် နေသေးသည်။ ။

သုခကတော့ တချိုးတည်း ပြေးလိုက်တာမှ တန်းလို့ ...။

အခန်း(၃)

"ဟိတ်... ဝတ်ရည်... တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ လာခိုးစား နေတာလဲ..."

"ဪ... သုတ... လာလေ..."

"မနေ့က လက်ချာတွေ ငါ့အတွက် ကူးပေးထားလား..."

"ကူးပြီးပါပြီ... နင်ဟာလေ... တကယ် နေမကောင်းတာလည်း ... မဟုတ်ဘဲနဲ့ အလကားနေရင်း ကျောင်းလစ်နေတယ် ... ပြောစမ်းပါဦး... မနေ့က ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သွားဦးမယ်ဆိုတာ ... ဘယ်ကိုလဲ...."

သုတက ဝတ်ရည်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်လိုက်ကာ-

"ဝတ်ရည် ... နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ... အခုမှ first year ရောက်တာ တစ်လ မပြည့်သေးဘူး ... နင် ဂေါက်သွားပြီလား..."

သုတကို သူမက "နင်... ငါ့ကို အကြောင် မရိုက်စမ်းပါနဲ့ ... သနားတယ်..."ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး-

"ဒါတွေ ရိုးနေပါပြီ သုတရာ... ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါ ... လျှို့မနေစမ်းပါနဲ့ မနေ့က ကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲ..."

ဒီတော့မှ သုတက မျက်နှာကို တည်လိုက်ကာ...

"နင် ... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ... ငါ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ဖျားနေတာ ... နင့်ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းထဲက နေတောင် ဆေးဖိုး ပါသွားသေးတယ်... ရော့ ဒီမှာ နင့်ပိုက်ဆံ လေးသောင်း တစ်သောင်းကတော့ ငါ ခဏ သုံး ထားတယ်..."

စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ လေးသောင်းကို ကြည့်ပြီး သူမ အတွေးရ ကျပ်သွားသည်။ သုတ မျက်နှာကို ကြည့်တော့လည်း ပြောင်စ ဝံစပ်နဲ့ မဟုတ်။ သူ တကယ် ပြောနေမှန်း သိသာလှသည်။

"နင် ... နင် တကယ် ပြောနေတာလား သုတ ... နင်မနေ့က ငါ့ကို ပို က်ဆံ ငါးသောင်းလုံး ပေးသွားတယ် လေဟာ... ငါကတောင် နင့်ကို ရှမ်း ခေါက်ဆွဲ တစ်ပွဲ ကျွေးလိုက်သေးတယ်။

သူမ စကားကို သူ ယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်နေသည်။ သူများ ရူးနေ တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဝတ်ရည်ပဲ ရူးတာလား။ ပြီး... သုတတစ်ယောက် သူ့ပါးကိုသူ "ဖြောင်း"ခနဲနေအောင် တစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်သည်။

"ဖြောင်း..."

"အာ... နာတယ်ဟ..."

"အမလေး... လန့်လိုက်တာဟာ... ဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ..."

"ဒါ... အိပ်မက်လားလို့ သေချာအောင် ကိုယ့်ပါးကိုယ် ပြန်ရိုက်ကြည့် တာ..." "ငပေါ"ဆိုသည့် သဘောနှင့် သူမက မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုး လိုက်ပြီး "ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ... ပိုက်ဆံထားခဲ့... မနေ့က ငါးသောင်း ကို နတ်သိကြားတွေက ပေးတာလို့ ပဲ ယူဆလိုက်တော့မယ်..." ဆိုပြီး သူမက ပိုက်ဆံတွေ ယူမယ် လုပ်တော့

သုတက-

"နင့်ကို မနေ့က ... ငါက တကယ် ငါးသောင်း လာပေးတယ်ပေါ့..."

"အေးလေ..."

"အေး ... ငါကလည်း မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ဖျားနေတာ တကယ်ဆို တော့ နင်... ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ... ငါ့ကိုတော့ နင်တစ်ဝက် ပေးသင့်တာပေါ့ ဝတ်ရည်ရာ...."

"အံ့မယ်... ဘာဆိုင်လို့ ပေးရမှာ လဲ... ဒါ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ..." ဆိုပြီး ဝတ်ရည် တစ်ယောက် မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးမိပြီး သူမကိုယ်သူမ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေပြန်သည်။

သုတကလည်း သူမ အတည် ပြောနေမှန်း သိသဖြင့် စောဒက မတက်တော့ဘဲ သူမကို မနေ့က ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း ပေးသွားပါတယ် ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း စဉ်းစား နေသည်။ ။ တွေးလေ တွေးလေ စဉ်းစားရ ခက်ခက် လာတဲ့ အဖြစ်။ နောက်ဆုံးတော့ သုတတစ်ယောက် "အင်း ... ပေးမှ ပေးသွားတယ် ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ ငါနဲ့ ရုပ်ချင်း ချွတ်စွပ်တူတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"ဆိုပြီး အတွေးစကို ဖြတ်မလိုရှိသေး။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ မဆီမဆိုင် အဲဒီလူက ဘာကိစ္စ ဝတ်ရည်ကို ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း ကြားထဲကနေ ပေးသွားရတာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းက ဝင်လာပြန်သည်။ ။

ကန်တင်းထဲမှာ သူမတို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်ဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် အုံးစားနေကြ လေတော့သည်။ ။